DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 11. OKTOBER 1984 [1]

Union sidérurgique du Nord et de l'Est de la France »Usinor« mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Stål — produktionskvotaer«

Sag 103/83

Sammendrag

EKSF — produktion — ordningen vedrørende produktionskvotaer for stål — omfattede virksomheder — gruppe som udgør en virksomhedskoncentration — begreb — anvendelse af begrebet i traktatens artikel 66 — lovlighed — adressat for beslutninger om fastsættelse af kvotaer — ledende virksomhed i gruppens produktion

(EKSF-traktaten, art. 58, 66 og 80; den generelle beslutning nr. 1696/82, art. 2, stk. 4)

Kommissionen har ikke overskredet sit skøn efter EKSF-traktatens artikel 58 ved af praktiske grunde at vælge at rette beslutninger om fastsættelse af produktionskvotaer til den virksomhed, der styrer en virksomhedsgruppes produktion, idet denne fremgangsmåde i øvrigt indebærer, at virksomheden kan foretage den opdeling af kvotaerne inden for gruppen, der er den mest hensigtsmæssige ud fra hensynet til en effektiv styring af produktionen. Ved således at fastsætte, at en virksomhedsgruppe, der er koncentreret, jfr. EKSF-traktatens artikel 66, skal anses som en enkelt virksomhed under den ved beslutning nr. 1696/82 indførte kvotaordning, har Kommissionen endvidere ikke på nogen måde sat sig ud over virksomhedsbegrebet i EKSF-traktatens artikel 80, således som dettes indhold blandt andet fremgår af Domstolens praksis, idet hverken den status som selvstændige juridiske personer, virksomhederne i gruppen har, eller deres mulighed for hver for sig at anlægge sager i spørgsmål, der vedrører dem, berøres af en sådan beslutning.

I sag 103/83

UNION SIDÉRURGIQUE DU NORD ET DE L'EST DE LA FRANCE »USINOR«, ved advokat Lise Funck-Brentano, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marlyse Neuen-Kauffman, 21, rue Philippe-II,

sagsøger,

1 — Processprog: Fransk.

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Frank Benyon, den juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af den beslutning, hvorved Kommissionen afviste at forhøje sagsøgerens kvotaer for produkter i gruppe V og gruppe Id for andet kvartal 1983,

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformanden G. Bosco og dommeren T. Koopmans,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Ved beslutning nr. 1696/82/EKSF af 30. juni 1982 (EFT L 191, s. 1), der senest er ændret ved beslutning nr. 87/83/EKSF af 12. januar 1983 (EFT L 13, s. 9), forlængede Kommissionen i medfør af EKSF-traktatens artikel 58 overvågningsordningen og det ny system for produktionskvotaer for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien i Fællesskabet.

Ved beslutning nr. 379/83/EKSF af 16. februar 1983 (EFT L 45, s. 19) fastsatte Kommissionen de for andet kvartal 1983 gældende reduktionssatser, og ved skrivelse af 28. februar 1983 meddelte den sagsøgeren, hvilke kvotaer der var blevet

fastsat for sagsøgerens gruppe af virksomheder for andet kvartal 1983.

Ved beslutning nr. 950/83/EKSF af 20. april 1983 (EFT L 104, s. 19) ændrede Kommissionen de gældende reduktionssatser for andet kvartal 1983. Kommissionen gav herefter sagsøgeren meddelelse om sagsøgerens nye produktions- og leveringskvotaer for andet kvartal 1983.

Ved stævning, registreret på Domstolens justitskontor den 3. juni 1983, har sagsøgeren anlagt sag til prøvelse af denne beslutning. Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at henvise sagen til første afdeling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 27. april 1983, idet:

1. Kommissionen herved har meddelt Usinor kvotaer for produkter i gruppe V, skønt meddelelsen burde være rettet til en anden virksomhed;

2. Kommissionen — også selv om den har ment, at meddelelsen burde have været rettet til sagsøgeren — burde have behandlet selskabet Alpa som en selvstændig virksomhed i medfør af EKSF-traktatens artikel 80 og tilpasset selskabets kvotaer for produkter i gruppe V i medfør af artikel 14, stk. 3, i beslutning nr. 1696/82;

3. Kommissionen har tilsidesat sine forpligtelser ved at fastsætte de positive reduktionssatser for produkter i gruppe Id i beslutning nr. 950/83 på et for lavt niveau og ved i medfør at nævnte beslutning at tildele sagsøgeren så små kvotaer, at det er umuligt at imødekomme efterspørgslen, som er steget betydeligt på grund af dybtgående ændringer på markedet.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

A — Produkter i gruppe V

De omtvistede produkter i gruppe V er rundt betonstål, der fremstilles af et datterselskab af sagsøgeren, Alpa. Ifølge sagsøgeren er det med urette, at Kommissionen har meddelt selskabet Usinor de kvotaer, der vedrører selskabet Alpa, som er en selvstændig juridisk person i den i EKSF-traktatens artikel 80 forudsatte betydning og en økonomisk set selvstændig enhed inden for Usinor-gruppen. Dette selvstændige selskab inden for Usinor-gruppen er den eneste virksomhed i gruppen, der fremstiller rundt betonstål. Ved skrivelse af 23. februar 1983 anmodede virksomheden Kommissionen om en tilpasning i medfør af artikel 14 i beslutning nr. 1696/82 for første kvartal 1983. Denne skrivelse blev ikke besvaret. Ved skrivelse af 26. maj 1983 fremsatte Alpa en tilsvarende anmodning for andet kvartal 1983.

Ifølge den i 1983 gældende affattelse af artikel 14 i beslutning nr. 1696/82 kunne der ske en kvotatilpasning, for så vidt angår produkter i gruppe V, såfremt:

— den samlede produktion af de i artikel 1 omhandlede produkter ikke havde oversteget 700 000 t i 1981, og

— produktionen for gruppe IV, V og VI mindst udgjorde 90 % af virksomhedens samlede produktion i 1981, og

— produktionen for gruppe V mindst udgør 30 % af produktionen i gruppe IV, V og VI i 1981, og

— reduktionssatsen for gruppe V oversteg 40 %.

For selskabet Alpa, der kun fremstiller rundt betonstål, gælder det, at de ovennævnte betingelser i artikel 14 er opfyldt. En tilpasning for sagsøgeren kunne derimod ikke komme i betragtning, idet sagsøgerens samlede produktion i 1981 af de i beslutningens artikel 1 omhandlede produkter oversteg grænsen på 700 000 t.

Formålet med artikel 14 er at hjælpe små virksomheder og virksomheder, der har specialiseret sig i produkter i grupperne IV, V og VI, til at overvinde de ganske særlige vanskeligheder, som de på grund af den høje reduktionssats for disse produkter kunne blive stillet overfor. Reduktionssatserne for produkter i gruppe V nåede i andet kvartal 1983 op på 43 % og 50 %. Selskabet Alpa, der er det eneste selskab i Usinor-gruppen i Paris-området og det eneste selskab i gruppen, der fremstiller rundt betonstål, måtte i løbet af de første to kvartaler af 1983 træffe beslutning om mindst fire ugers produktionsstandsning. Selskabets ansatte kunne ikke overflyttes til en anden virksomhed i gruppen, og virksomhedens drift er blevet underskudsgivende.

For selskabet Alpa gælder det, at alle betingelserne i artikel 14 er opfyldt. Udover at have en selvstændig produktion er Alpa også en selvstændig juridisk person. Selskabet har sine egne vedtægter, udarbejder sine egne regnskaber, indbetaler selv moms til de franske afgiftsmyndigheder, sælger direkte på markedet, herunder til konkurrenter til Usinor-gruppen, og træffer fuldstændigt selvstændigt beslutninger med hensyn til egne investeringer. Efter fransk ret er Alpa en virksomhed, såvel i retlig som økonomisk forstand.

Det samme er tilfældet i henhold til fællesskabsretten, hvor begrebet virksomhed er defineret i EKSF-traktatens artikel 80. Sagsøgeren henviser til den definition af begrebet virksomhed og den forskel mellem dette og begrebet gruppe, som fremgår af Domstolens domme af 22. marts 1961 (de forenede sager 42 og 49/59, *SNUPAT* mod *Den Høje Myndighed*, Sml. 1954-1964, s. 247) og 13. juli 1962 (de forenede sager 17 og 20/61, *Kloeckner og Hoesch* mod *Den Høje Myndighed*, Sml. 1954-1964, s. 331). Domstolen har fastslået, at begrebet virksomhed i traktatens forstand er identisk med begrebet fysisk eller juridisk person. Da der ikke foreligger nogen form for økonomisk eller teknisk tilknytning til Usinor-gruppen, må selskabet Alpa anses som en selvstændig virksomhed.

Sagsøgeren anfægter lovligheden af artikel 2, stk. 4, i beslutning nr. 1696/82, hvorefter en gruppe af virksomheder, der er koncentreret i den i EKSF-traktatens artikel 66 forudsatte betydning, skal anses som en enkelt virksomhed. Det er ulovligt, når Kommissionen i forbindelse med forhold, der falder uden for de i artikel 66 omhandlede, har anvendt den definition af en virksomhedsgruppe, der med henblik på en regulering af spørgsmålet om virksomhedssammenlægninger og -koncentrationer er opstillet i traktaten, idet den herved har sat sig ud over dennes bestemmelser og Domstolens praksis. Domstolen har i denne forbin-

delse i den nævnte dom i *SNUPAT-sagen* fastslået, at det ville være en forudsætning for, at flere selvstændige selskaber skulle kunne anses som en enkelt virksomhed i den i traktatens artikel 80 forudsatte betydning, at traktaten indeholdt en udtrykkelig bestemmelse i så henseende. I mangel af en sådan kan to uafhængige og selvstændige selskaber ikke betragtes som en enkelt virksomhed i traktatens forstand.

Så længe en virksomhed bevarer sin status som juridisk person, er den ifølge sagsøgeren rets- og pligtsubjekt efter fællesskabsretten, hvorfor den også må kunne anmode om en tilpasning af referencerne inden for gruppe V — rundt betonstål — i medfør af artikel 14, 3. led, i beslutning nr. 1696/82. At nægte selskabet Alpa status som virksomhed efter artikel 80 er ensbetydende med en forskelsbehandling af dette Usinor-datterselskab i forhold til de andre virksomheder, der kun fremstiller et enkelt produkt, som er blevet givet en tilpasning.

Kommissionen har anført, at det ikke er blevet bestridt, at der mellem Alpa og Usinor-gruppen foreligger en virksomhedskoncentration i den i traktatens artikel 66 forudsatte betydning. Kommissionen erkender, at Alpa er en virksomhed i den i traktatens artikel 80 forudsatte betydning.

Spørgsmålet er, hvorvidt det er ulovligt, når det i artikel 2, stk. 4, bestemmes, at »en gruppe af virksomheder, som er koncentreret . . ., anses i denne beslutning som en enkelt virksomhed . . .«

Kommissionen anfører, at den efter traktaten har et omfattende frit skøn med hensyn til, hvordan en produktionskvotaordning skal indrettes. Kommissionen er forpligtet til at udøve sine beføjelser efter EKSF-traktatens artikel 58 på grundlag af objektive kriterier og således, at der ikke sker forskelsbehandling. Det er vigtigt, at kvotaordningen fungerer smidigt, og i denne forbindelse er det udtryk for et objektivt og rimeligt begrundet kriterium, at også grupper af virksomheder, der er koncentreret efter traktatens artikel 66, er adressater under ordningen.

En virksomhedskoncentration er kendetegnet ved, at én eller flere virksomheder er underlagt en anden virksomheds kontrol. Dette indebærer, at den kontrollerende virksomhed kan påvirke beslutninger af teknisk og forretningsmæssig art hos den kontrollerede virksomhed. For at kvotaordningen skal kunne fungere effektivt, er det nødvendigt, at den, der har mulighed for at træffe afgørelse om den pågældende virksomheds produktion, også er den, der er adressat under ordningen.

Såfremt der blev fastsat produktionskvotaer for hver enkelt virksomhed, ville dette være et indgreb i rettighederne hos den virksomhed, der har kontrollen med virksomhedskoncentrationen, hvilket ville være i strid med grundsætningen i EKSF-traktatens artikel 66 om, at virksomhedskoncentrationer er lovlige. Det giver ordningen en større fleksibilitet, når produktionskvotaerne fastsættes for gruppen som helhed. Der sker en sammenlægning af produktionstallene i referenceperioden hos de virksomheder, gruppen består af. Gruppen kan imidlertid frit opdele de fastsatte produktionskvotaer mellem de forskellige virksomheder. Gruppen har dermed en betydelig fordel fremfor den enkelte virksomhed, hvis eneste mulighed for at få ændret eller forhøjet de kvotaer, den er blevet tildelt, ligger i udveksling eller køb af kvotaer eller kvotaandele. Der er i beslutning nr. 1696/82 således taget hensyn til det væsentligste formål med at oprette en virksomhedskoncentration,

nemlig gennem en specialisering inden for gruppen at opnå en rationalisering af driften.

En virksomhedskoncentration i form af en gruppe adskiller sig ikke fra en virksomhed, der er i besiddelse af flere forskellige produktionsanlæg, selv om der kun er tale om en enkelt juridisk person. Når en offentlig myndighed fastsætter en ordning som den her omhandlede, må man gå ud fra de faktiske forhold med hensyn til økonomiske enheder og erhvervsmæssige aktiviteter. Formålet med kvotaordningerne har været at fastsætte regler for den fremtidige produktions art og omfang på grundlag af det, der er blevet konstateret med hensyn til den tidligere produktions art og omfang. For en gruppe af virksomheder, der er koncentreret efter EKSF-traktatens artikel 66, er den konstaterede produktion i referenceperioden resultatet af beslutninger, der er truffet inden for koncernen som helhed, og i dennes interesse.

Kommissionen anfører, at Alpa stod for omkring 55 % af referenceproduktionen under den første kvotaordning, mens 45 % hidrørte fra de andre virksomheder i Usinor-gruppen, men at Alpa har udført 93 % af produktionen under ordningen efter beslutning nr. 1696/82, og at det fremgår af Usinor-gruppens årsberetning for 1982, at hele produktionen af rundt betonstål i gruppen er overgået til Alpa. Usinor-gruppen har således kunnet drage fordel af ordningens store fleksibilitet ved at koncentrere produktionen af rundt betonstål i dette datterselskab. Endvidere kan det ikke hævdes, at Alpa har været udsat for særlige vanskeligheder, når det i årsrapporten hedder, at dette datterselskab i 1982 udviste gode resultater, og at regnskaberne var bedre end i de foregående år. Kvotaerne inden for gruppe V for andet kvartal 1983 på 141 129 t svarer til en udnyttelsesgrad på 65,8 % i forhold til Alpa's årlige produktionskapacitet på 250 000 t, eller 62 500 t i kvartalet.

Kommissionen anfører, at Usinor i betragtning af, hvorledes gruppen forholdt sig forud for fastsættelsen af dens kvotaer, ikke bør kunne anfægte disse. Usinor gav oplysning om produktionen i hele gruppen, herunder hos Alpa, gruppen har draget fordel af den fleksibilitet, en kvota for hele gruppen indebærer, hvilket har været til fordel for Alpa, gennem ti kvartaler har Usinor aldrig anfægtet, at kvotaerne blev fastsat for gruppen, og endelig har Alpa aldrig anmodet om at få særskilte kvotaer. Usinor har endvidere som gruppe anmodet om og fået kvotatilpasninger, og gruppen har i forbindelse med beregningen af kvotaoverskridelser og ved fastsættelsen af størrelsen af bøder, som Kommissionen har pålagt for sådanne overskridelser, nydt godt af de regler om overskridelsestolerancer, der gælder for virksomheder, der fremstiller produkter inden for flere grupper.

I replikken har *sagsøgeren* fortsat bestridt lovligheden af artikel 14, stk. 3, idet det nærmere anføres, at der herved i strid med den grundlæggende regel i traktatens artikel 4, litra b), indføres en forskelsbehandling mellem forskellige former for virksomheder på grundlag af deres størrelse. Anvendelsen af det virksomhedsgruppebegreb, der er opstillet i traktaten med henblik på en regulering af spørgsmålet om virksomhedssammenlægninger og -koncentrationer, i forbindelse med andre forhold end de i artikel 66 omhandlede, fører til vilkårlige resultater og til en forskelsbehandling af visse virksomheder i forhold til andre, uden at der foreligger nogen virkelig økonomisk begrundelse, idet reglen udelukkende skyldes et ønske om at strømline den måde, kvotaerne bliver tildelt på.

Kommissionen mener at kunne påvise, at det i artikel 2, stk. 4, i beslutning nr. 1696/82 opstillede kriterium er objektivt begrundet, og det anføres i denne forbindelse, at en virksomhedsgruppe har en større fleksibilitet, idet den kan

opdele de tildelte kvotaer mellem virksomhederne i gruppen, hvilket skulle udgøre en rimelig begrundelse for at tildele samlede kvotaer fremfor særskilte kvotaer til de enkelte virksomheder. Sagsøgeren anfører, at dette kan være rigtigt i visse tilfælde, men ikke i andre. I sagsøgerens tilfælde foreligger den af Kommissionen påberåbte fleksibilitet ikke.

Moderselskabet Usinor har gradvis standset produktionen af rundt betonstål på de syv produktionssteder blandt selskabets gamle fabrikker, hvor den tidligere foregik, således at produktionen inden for gruppe V nu er koncentreret hos selskabet Alpa. Da sagsøgeren ikke har andre datterselskaber, der fremstiller rundt betonstål, har sagsøgeren hverken nogen mulighed for at overføre kvotaer inden for gruppe V eller for at overflytte Alpa's personale. I modsætning til, hvad Kommissionen synes at antage, har Alpa en fuldstændig selvstændig stilling i forhold til moderselskabet med hensyn til tilførslen af skrot, ligesom selskabet har helt frie hænder i sit salgsarbejde, hvorfor det økonomisk set er i samme situation som en virksomhed, der står uden for en gruppe. Sagsøgeren anfører, at selskabet Alpa kun fremstiller et enkelt produkt, og at dets produktionsapparat kun kan fremstille rundt betonstål.

Den af Kommissionen indførte ordning medfører, at to virksomheder, der drives under de samme betingelser, behandles forskelligt. Når der gives tilpasninger til mindre, uafhængige virksomheder, mens dette er udelukket for virksomheder, der tilhører en gruppe, og som drives under de samme betingelser som en uafhængig virksomhed, medfører dette uundgåeligt strukturelle ændringer i den pågældende branche. På grund af den fordel, de har i kraft af kvotatilpasninger, opnår de små uafhængige virksomheder kontrakter, som de virksomheder, der tilhører en gruppe, på grund af mangel på tilstrækkeligt store kvotaer ikke kan opnå, og udvikler deres produktion på bekostning af produktionen hos konkurrerende virksomheder. Usinor/Alpa's andel af det franske marked faldt fra 27,7 % i 1974 til 13,5 % i 1982, mens de italienske virksomheders andel steg fra 3,5 % i 1974 til 24,2 % i 1982.

Ifølge Domstolens praksis har Kommissionen pligt til at anvende EKSF-traktatens artikel 58 på en konkurrencemæssig set neutral måde og uden, at der skabes særlige fordele for visse virksomheder fremfor andre, der er i en tilsvarende situation på markedet. De virksomheder, der gennemfører moderniseringer og omlægninger, skal have fordel heraf og ikke straffes. Undtagelsesreglerne til den almindelige kvotaordning skal være i overensstemmelse med de generelle mål med traktaten.

Domstolen har anset det for lovligt, at kvotaerne fastlægges på grundlag af referenceproduktionen, idet den ikke har fundet, at der herved skete en ændring af markedets struktur. »Dette kriterium ... indebærer ... en mulighed for at begrænse den samlede produktion uden af den grund at ændre de enkelte virksomheders stilling på markedet« (dom af 3. 3. 1982, sag 14/81, *Alpha Steel,* Sml. 1982, s. 749; dom af 16. 2. 1982, de forenede sager 39, 43, 85 og 88/81, *Halyvourgiki,* Sml. 1982, s. 593).

Ganske vist har Domstolen anset det for lovligt, at artikel 14 i beslutning nr. 2794/80 indeholdt en undtagelsesbestemmelse, hvorefter Kommissionen efter

anmodning fra den pågældende virksomhed kunne ændre dennes kvota ud fra billighedsbetragtninger, såfremt der forelå ganske særlige vanskeligheder (den førnævnte dom af 3. 3. 1982, *Alpha Steel*), men den dagældende artikel 14 indeholdt ingen regel om, at en tilpasning generelt skulle være udelukket for en hel gruppe af sammensluttede virksomheder eller for virksomheder over en vis størrelse.

Kommissionen har bevidst valgt at pålægge visse virksomheder fremfor andre byrderne ved en indskrænkning af den samlede produktion, uden at der er nogen anden objektiv begrundelse herfor end de førstnævnte virksomheders størrelse.

Sagsøgeren anfører, at det har ført til alvorlige sociale, forretningsmæssige og økonomiske problemer, at sagsøgeren ikke har kunnet udnytte sin produktionskapacitet fuldt ud. Der var i første kvartal 1983 et tab på 7 642 000 FF, og der må for andet kvartal 1983 forventes et tab på 5 766 000 FF.

Sagsøgeren gør gældende, at en tilpasning af visse virksomheders kvotaer medfører en tilsvarende nedsættelse af kvotaerne hos andre virksomheder. Denne kunstige overflytning af produktionen fremgår klart af en oversigt, der er bilagt replikken, af de markedsprognoser, der er blevet offentliggjort, samt af, hvorledes kvotaerne er fordelt. Efter de af Kommissionen foretagne tilpasninger er Usinor's andel af den samlede kvota faldet fra 2,5 % af den foreløbige kvota til 2,40 % af den endelige kvota for andet kvartal 1983. Usinor's andel af den samlede kvota for produkter i gruppe V er kvartal efter kvartal til stadighed blevet formindsket på grund af de supplerende kvotaer, der er blevet tildelt konkurrerende virksomheder, der ikke tilhører nogen gruppe, jfr. den som bilag 7 vedlagte oversigt. Andelen er faldet fra 2,8 % for fjerde kvartal 1981 til 2,40 % i andet kvartal 1983.

Såfremt den endelige samlede kvota var blevet fordelt på et rimeligt grundlag mellem de virksomheder, der under de samme betingelser fremstiller rundt betonstål, ville sagsøgeren have kunnet få en tilpasning, således at indskrænkningen i sagsøgeren produktion inden for gruppe V ville ligge nærmere op ad den gennemsnitlige indskrænkning for samtlige virksonheder i Kul- og Stålfællesskabet.

I duplikken har *Kommissionen* anført, at der ligger en selvmodsigelse i sagsøgerens argumenter. Det angives i stævningen, at sagsøgeren burde være blevet givet en tilpasning i medfør af artikel 14, 3. led, i den generelle beslutning nr. 1696/82. Sagsøgeren har ikke anfægtet lovligheden af denne bestemmelse, men søger at påvise, at artikel 2, stk. 4, medførte en forskelsbehandling af Alpa i forhold til andre virksomheder, der kun fremstiller et enkelt produkt, og som opnåede tilpasninger i medfør af artikel 14, 3. led.

I replikken har Usinor fremsat en helt ny søgsmålsgrund, idet det gøres gældende, at artikel 14, 3. led, er ulovlig, fordi virksomheder, hvis produktion overstiger en vis mængde, er udelukket fra at komme i betragtning. På side 23 i replikken gør sagsøgeren gældende, at den individuelle beslutning bør annulleres, da den er truffet med hjemmel in artikel 14, 3. led, i beslutning nr. 1696/82, hvis lovlighed anfægtes. Under henvisning til, at der ifølge artikel 42, stk. 2, i Domstolens procesreglement ikke under sagens behandling kan fremsættes nye søgsmålsgrunde, gør Kommissionen gældende, at dette nye anbringende ikke kan tages i betragtning.

Kommissionen anfører endvidere, at den anfægtede beslutning ikke er truffet med

hjemmel i artikel 14, 3. led. Det tjener intet formål for sagsøgeren at rejse den indsigelse, at denne bestemmelse er ulovlig, da den som nævnt ikke udgør retsgrundlaget for den individuelle beslutning, der er truffet.

Kommissionen gør gældende, at det er forkert, når sagsøgeren hævder, at artikel 2, stk. 4, fører til mærkbare forstyrrelser i virksomhedernes konkurrencemæssige stilling, herunder navnlig Alpa's. Det fremgår af selve ordlyden af artikel 58, at Kommissionen har mulighed for at foretage en sådan fordeling af de nødvendige byrder, at de alvorligst ramte virksomheders fortsatte bestående sikres. Det er i denne forbindelse en rimelig fremgangsmåde, at adgangen til at få tilpasset kvotaerne er begrænset til visse virksomheder. Det må antages at fremgå af Domstolens praksis, at det er fuldt forenteligt med traktatens artikel 58, at der i en vis udstækning sker en ændring af markedsforholdene, idet Domstolen har fastslået, at bestemmelser, hvorefter der kan ske en tilpasning af referenceproduktionen, er lovlige (se sagerne *Krupp,* Sml. 1981, s. 2489 og *Alpha Steel,* Sml. 1982, s. 749).

Kommissionen bestrider også at have anvendt et rent formelt kriterium. Det er snarere Usinor, der søger at få Kommissionen til at anvende en „rent formel" regel, hvorefter alle virksomheder, der i henhold til artikel 80 må betragtes som sådanne, tildeles individuelle kvotaer. Hvis man fulgte denne opfattelse, ville fastsættelsen af kvotaer og beslutningerne vedrørende eventuelle tilpasninger blive et spørgsmål, der udelukkende afhang af den pågældende producents retlige status. Hvis Alpa således var et særskilt selskab, men tilhørte en virksomhedsgruppe, ville selskabet få egne kvotaer, og der ville blive truffet særskilte tilpasningsbeslutninger vedrørende selskabet. Hvis en producent svarende til Alpa imidlertid kun var en særskilt fabrik, der var en del af en enkelt jurildisk person, ville denne producent ikke få tildelt egne kvotaer.

Kommissionen bestrider også rigtigheden af, at Usinor som moderselskab ikke har et vist råderum i kraft af sin forvaltning af virksomhedsgrppen. Som eksempel anfører Kommissionen, at Usinor i fjerde kvartal 1981 benyttede underudnyttelsen inden for virksonhedsgruppen af kvotaerne for produkter i grupperne Ia og VI, der er grupper, inden for hvilke selskabet Alpa ikke har nogen produktion, til at nedsætte en overskridelse på 2 211 t af produktionskvotaen for produkter i gruppe V til kun 335 t.

Kommissionen anfører endvidere, at kvotaordningen ikke indebærer nogen forpligtelse til at sikre, at de berørte virksomheders produktionsapparat har en rentabel udnyttelsesgrad (dom af 11. 5. 1983 i sag 244/81, *Klöckner,* særligt præmis 27, Sml. s. 1451).

For det tilfælde, at Domstolen måtte finde, at ulovlighedsindsigelsen imod artikel 14, 3. led, i beslutning nr. 1696/82 kan tages i betragtning, har Kommissionen subsidiært gjort gældende, at denne indsigelse savner grundlag.

Kommissionen har i første række redegjort for en analyse, den har foretaget af markedsudviklingen, der ifølge Kommissionen har medført en forringet stilling for de såkaldte monoproducerende virksomheder, der fremstiller rundt betonstål af skrot ved en proces, hvorved skrot omdannes direkte til flydende stål in elektriske ovne. Ved denne proces kan der ikke fremstilles andre jern- og stålprodukter.

Kommissionen gør gældende, at den ved beslutning nr. 533/82 skete nedsættelse af reduktionssatserne for små og mellemstore monoproducenter ikke var diskriminatorisk, men tilpasset det formål, at alle virksomheder skal have mulighed for at overleve. Forskelle i den måde, forskellige virksomheder behandles på, kan ikke anses for en ulovlig forskelsbehandling, da der er tale om forhold,

der ikke kan sidestilles, når henses til virksomhedernes størrelse, produktionens art og de virkninger, produktionskvotaordningen har.

Kommissionen anfører videre, at når den ved beslutning nr. 533/82 skete indsættelse af artikel 14 b var lovlig, må dette *så meget desto mere* også gælde 3. led i artikel 14 i beslutning nr. 1696/82, der afløste den førnævnte bestemmelse, og som var endnu mere restriktiv, idet der kun er blevet givet tilpasninger, såfremt det efter en selvstændig undersøgelse i hvert tilfælde har måttet anses for påvist af den pågældende virksomhed, at den på grund af ændrede markedsforhold er udsat for ganske særlige vanskeligheder.

B — Produkter i gruppe id

To af sagsøgerens detterselskaber, selskaberne Laminoirs de Strasbourg og Galvanor, fremstiller et nyt produkt, monogal, der henhører under gruppe Id.

Dette produkt er en zinkbeklædt plade, der fremstilles ved varmforzinkning. Zinken fjernes herefter fra den ene side af pladen ved børstning, mens den anden side bibeholder sin zinkbeklædning. Herved opnås, at der lettere kan foretages svejsninger og optrækning, samt at malingen på pladen har en bedre vedhæftning.

Produktets korrosionsbestandighed er årsagen til dets stigende anvendelse i bilindustrien.

Ifølge sagsøgeren kan der konstateres et omsving i efterspørgslen, fra produkter i gruppe Ib, dvs. koldvalsede plader, til varmvalsede, beklædte plader henhørende under gruppe Id, som monogal.

Usinor's kvotaer for prokukter i gruppe Id er blevet fastsat på grundlag af referencestørrelser, der er beregnet over tolv måneder, nærmere bestemt én måned af 1978 og elleve måneder, dels i 1979, dels i første kvartal 1980. På grund af den stærke stigning i efterspørgslen er referencestørrelserne helt ude af trit med den nuværende efterspørgsel efter dette produkt. Sagsøgeren har bilagt stævningen uddrag af korrespondance med kunder, hvoraf det fremgår, at disse stiller sig uforstående over for, at deres ønsker om leverancer ikke kan imødekommes.

Ved at nægte at tage hensyn til de radikale ændringer, der er indtruffet på markedet for produkter i gruppe Id, har Kommissionen tilsidesat sine forpligtelser. Ifølge artikel 18 i beslutning nr. 1696/82/EKSF er Kommissionen forpligtet til ved en generel beslutning at foretage de nødvendige tilpasninger, »dersom der sker dybtgående ændringer på jern- og stålmarkedet, eller dersom anvendelsen af denne beslutning støder på uforudsete vanskeligheder«. Det betydelige omsving i efterspørgslen, fra ubeklædte plader til beklædte plader, er en »dybtgående ændring på markedet«. Kommissionen er fra industriens side blevet gjort opmærksom på dette forhold og må være forpligtet til at foretage sådanne ændringer af reduktionssatserne, der gør det muligt for producenterne at efterkomme den stigende efterspørgsel på markedet.

Kommissionens beslutning nr. 950/83/EKSF af 20. april 1983 (EFT L 104, s. 19) om fastsættelse af ændrede reduktionssatser for andet kvartal 1983 er udtryk for en utilstrækkelig tilpasning.

Kommissionen har anført, at den den 8. juni 1983 har truffet en beslutning (beslutning nr. 1619/83/EKSF, EFT L 159, s. 56), hvorved der indsættes en

artikel 17a i beslutning nr. 1696/82/EKSF, der er affattet således:

»Dersom Kommissionen på basis af en anmodning indgivet af en virksomhed i løbet af et kvartal konstaterer, at denne virksomhed på grund af små referenceproduktioner og deraf følgende små kvoter ikke kan sikre forsyningen af sine kunder med produkter under gruppe Id, og dersom disse kunder har anmodet om leverancer af produkter under gruppe Id i stedet for produkter under gruppe Ib og/eller Ic, kan Kommissionen tillade en delvis overførsel til gruppe Id af produktionskvoter for gruppe Ib og/eller Ic og den del af disse kvoter, som kan leveres på det fælles marked, i det omfang dette ikke forstyrrer systemets funktion.«

Kommissionen anfører, at den del af sagen, der vedrører produkter i gruppe Id, herefter må anses for uden genstand.

Kommissionen anfører endvidere, at den af Usinor forfægtede løsning, dvs. en forhøjelse af de positive reduktionssatser for gruppe Id, er uhensigtsmæssig i betragtning af, at forholdet er det, at produkter i gruppe Id er trådt i stedet for produkter i andre grupper, navnlig gruppe Ib.

Kommissionen gør gældende, at det endvidere ikke kan hævdes, at der er tale om noget generelt problem, og at dette er årsagen til, at den har indført den ordning, at der for den enkelte virksomhed, og i givet fald kun efter behørig dokumentation vedrørende behovet herfor, kan træffes beslutning om en tilpasning.

Sagsøgeren anfører, at den ved artikel 17a i beslutning nr. 1696/82 åbnede adgang til at få overført kvotaer fra grupperne Ib og/eller Ic til gruppe Id ikke kan afhjælpe de retlige mangler ved beslutning nr. 950/83 eller ved den individuelle beslutning vedrørende produkter i gruppe Id, der i medfør af denne generelle beslutning er blevet truffet og meddelt sagsøgeren. For det første er artikel 17a blevet offentliggjort for sent til, at den derved indførte ordning kunne finde anvendelse på produktionen i andet kvartal 1983, og for det andet kan ordningen efter artikel 17a ikke løse det problem vedrørende kvotaordningen, der er opstået på grund af udviklingen på markedet for produkter i gruppe Id.

For så vidt angår andet kvartal 1983, anføres det, at virksomhederne allertidligst mandag den 20. juni fik kendskab til artikel 17a, dvs. 10 dage før udløbet af andet kvartal 1983 og på et tidspunkt, hvor sagsøgeren allerede havde produceret mindst 90 % af den mængde, de svarede til sagsøgerens produktionskvotaer for dette kvartal, og hvor det af tekniske årsager var ganske umuligt for sagsøgeren at udnytte den adgang til overførsler, der er i henhold til denne bestemmelse.

Kommissionen havde i flere måneder været klar over forholdene på markedet for produkter i gruppe Id.

Kommissionen burde i tide have foretaget de nødvendige tilpasninger, men tilpasningerne kom for sent og var utilstrækkelige.

Sagsøgeren anfører, at artikel 17a hæmmer virksomhederne ud over, hvad der er nødvendigt af hensyn til kvotaordningen, på grund af de forskellige reduktionssatser for kvotaerne i henholdsvis grupperne Ib og/eller Ic og gruppe Id. Kommissionen burde have indført en ordning, hvorefter der kunne ske overførsel ton for ton af referencemængderne fra grupperne Ib og/eller Ic til gruppe Id i stedet for en overførsel af kvotaer. Det er kun, såfremt der kan ske overførsel af referencestørrelserne, at der kan siges at være taget rimeligt hensyn til markedets struktur, idet fastsættelsen af reduktionssatserne er den mekanisme, hvorved produktionsmængderne afpasses efterspørgslen.

Sagsøgeren har fremlagt et taleksempel, der viser virkningerne af den nuværende ordning sammenlignet med, hvad resultatet ville være af den af sagsøgeren forfægtede ordning.

Kommissionen har bestridt, at beslutning nr. 1619/83 er truffet for sent. Det var nødvendigt forinden nærmere at undersøge, om der var et generelt problem, der kunne begrunde en tilpasning efter beslutningens artikel 18, stk. 1. Usinor's henvendelse i november 1982 var i denne forbindelse ikke tilstrækkelig.

Undersøgelsen af det pågældende marked frembød store vanskeligheder, idet de forskellige produkter i gruppe Id er meget uensartede. Denne gruppe omfatter organisk beklædte plader til brug for flytbare skillevægge, færdiglakerede plader til brug for kontormøbler og hårde hvidevarer, og kundekredsen er også meget forskelligartet. Der forelå meget få statistiske oplysninger, der kunne give et tilstrækkeligt klart billede af forholdene. I øvrigt kontaktede Kommissionen Usinor telefonisk straks efter, at den havde vedtaget beslutningen.

Kommissionen anfører, at der er en klar sammenhæng mellem produkter i gruppe Ib og i gruppe Id. Produktet er ganske vist mere forfinet, men grundlæggende set er der tale om det samme produkt, nemlig plader. Det ses ikke, hvorfor bilindustrien, når den bygger en vogns karrosseri, skulle have brug for to plader i gruppe Id, hver gang den tidligere brugte én plade henhørende under gruppe Ib.

Det teoretiske eksempel, Usinor har fremlagt, er rent kunstigt. Kommissionen peger på, hvad der efter dens opfattelse ville være et mere realistisk eksempel. Prognoserne over det samlede forbrug burde udarbejdes på grundlag af drøftelser med samtlige berørte parter, og de reduktionssatser, der følger af disse prognoser, ville på denne måde blive fastlagt på et fuldstændigt objektivt grundlag. Når en bilproducent beslutter at anvende en beklædt plade i stedet for en almindelig plade, forbruger denne producent ikke mere stål. Kommissionens beslutning må anses for fuldstændig logisk, idet der herefter kan ske en overførsel ton for ton fra en gruppe til en anden.

Den af Usinor foreslåede overførsel af referencestørrelser fra gruppe Ib (reduktionssats 30 %) til gruppe Id (positiv sats på over 40 %) ville betyde en fordobling af kvotaen (140 t i stedet for 70 t). Den af Usinor forfægtede løsning er ikke bot et spørgsmål om at tage hensyn til en forskydning af forbruget fra én gruppe til en anden, derimod er formålet ved hjælp af kunstige midler at opnå en forhøjelse af virksomhedens kvotaer.

Kommissionen bestrider også, at reduktionssatserne skulle have været for restriktive, eller at Kommissionen burde have skredet ind tidligere, idet det anføres at den samlede produktion i alle virksomheder i Fællesskabet af produkter i gruppe Id i første og andet kvartal 1983 var mindre end de samlede kvotaer, der var på henholdsvis 50 734 t (eller 9,05 %) og 99 368 t (eller 13,34 %).

IV — Mundtlig forhandling

Under den mundtlige forhandling den 23. februar 1984 har Usinor, ved advokat Funck-Bretano, og Kommissionen, ved F. Benyon, afgivet mundtlige indlæg.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 5. april 1984.

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 3. juni 1983, har Union sidérurgique du Nord et de l'Est de la France — Usinor — i medfør af EKSF-traktatens artikel 33 anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 27. april 1983 om fastsættelse af sagsøgerens produktions- og leveringskvotaer for andet kvartal 1983, for så vidt denne beslutning vedrører produkter i gruppe Id og gruppe V.

2 Sagsøgeren har i det væsentlige fremsat to anbringender til støtte for sin påstand om annullation af kommissionsbeslutningen. Det første anbringende vedrører produkter i gruppe V (rundt betonstål), idet det anføres, at Kommissionen med urette har fastsat referenceproduktioner for disse produkter for Usinor-gruppen under ét og ikke for sagsøgerens datterselskab Alpa. Det andet anbringende vedrører produkter i gruppe Id, idet det gøres gældende, at Kommissionen for disse produkter har fastsat en kvota, der er utilstækkelig til, at sagsøgeren kan imødekomme den stigende efterspørgsel på markedet

1. Produkter i gruppe V

3 Usinor er en virksomhedsgruppe, i hvilken selskabet Alpa, der er en selvstændig juridisk person efter fransk ret, er et 100%-ejet datterselskab af Usinor. Alpa er den eneste virksomhed i gruppen, der fremstiller produkter i gruppe V (rundt betonstål).

4 Ifølge artikel 2, stk. 4, i beslutning nr. 1696/82/EKSF af 30. juni 1982 (EFT L 191, s. 1)» [anses] en gruppe af virksomheder, som er koncentreret efter traktatens artikel 66, ... i denne beslutning som en enkelt virksomhed ...«. Kommissionen lagde til grund, at artikel 2, stk. 4, i beslutning nr. 1696/82 fandt anvendelse på Usinor-gruppen som sådan, hvorfor den ved den i sagen anfægtede skrivelse af 27. april 1983 meddelte denne en samlet kvota uden at foretage nogen opdeling mellem de forskellige datterselskaber i virksomhedsgruppen.

5 Sagsøgeren har anført, at i modsætning til, hvad Kommissionen har lagt til grund, burde alle beslutninger om fastsættelse af kvotaer for produkter i gruppe V have været rettet direkte til sagsøgerens datterselskab Alpa,

hvorved det gøres gældende, at Kommissionens beslutning er truffet med hjemmel i to ulovlige bestemmelser, nemlig artikel 2, stk. 4, i beslutning nr. 1696/82, hvorefter et datterselskab — ifølge sagsøgeren med urette — kan henføres under den virksomhedsgruppe, det tilhører, og artikel 14 i beslutning nr. 1696/82, som nærmere bestemmer, at når der foreligger en virksomhedskoncentration, kan kun gruppen som sådan opnå en kvotatilpasning, hvilket er udtryk for en forskelsbehandling af virksomheder, der tilhører en gruppe, i forhold til selvstændige virksomheder.

6 Sagsøgeren anfægter således for det første lovligheden af artikel 2, stk. 4, i beslutning nr. 1696/82, idet det anføres, at Kommissionen hverken er berettiget til i forbindelse med andre end de i EKSF-traktatens artikel 66 omhandlede forhold at lægge det virksomhedsgruppebegreb til grund, som er opstillet i traktaten med henblik på en regulering af spørgsmålet om virksomhedssammenlægninger og -koncentrationer, eller til på denne måde at sætte sig ud over det virksomhedsbegreb, der er indeholdt i EKSF-traktatens artikel 80. Sagsøgeren anfører, at begrebet virksomhed i den i traktaten forudsatte betydning er identisk med begrebet fysisk eller juridisk person (dom af 22. 3. 1961, *SNUPAT,* de forenede sager 43 og 49/59, Sml. 1954-1964, s. 247).

7 Dette anbringende kan ikke lægges til grund. Kommissionen kan nemlig ikke antages at have overskredet sit skøn efter EKSF-traktatens artikel 58 ved af praktiske grunde at vælge at rette beslutninger om fastsættelse af kvotaer til den virksomhed, der styrer en virksomhedsgruppes produktion, hvorved bemærkes, at denne fremgangsmåde i øvrigt indebærer, at virksomheden kan foretage den opdeling af kvotaerne inden for gruppen, der er den mest hensigtsmæssige ud fra hensynet til en effektiv styring af produktionen. Ved således at fastsætte, at en virksomhedsgruppe, der er koncentreret, jfr. EKSF-traktatens artikel 66, skal anses som en enkelt virksomhed under den ved beslutning nr. 1696/82 indførte kvotaordning, kan Kommissionen endvider ikke antages på nogen måde at have sat sig ud over virksomhedsbegrebet i EKSF-traktatens artikel 80, således som dettes indhold blandt andet fremgår af Domstolens praksis, idet hverken den status som selvstændige juridiske personer, virksomhederne i gruppen har, eller deres mulighed for hver for sig at anlægge sager i spørgsmål, der vedrører dem, berøres af en sådan beslutning.

8 Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at Kommissionen i forbindelse med sine overvejelser vedrørende de i medfør af artikel 14 i beslutning nr. 1696/82 fremsatte anmodninger om kvotatilpasninger burde have taget den situation som hver virksomhed inden for gruppen isoleret set befandt sig i, i betragtning fremfor den, som virksomhedskoncentrationen, EKSF-traktatens artikel 66, som helhed befandt sig i.

9 Der fremgår af artikel 14 i beslutning nr. 1696/82, som ændret ved beslutning nr. 2751/82/EKSF af 6. oktober 1982 (EFT L 291, s. 8), at en virksomhed kan anmode om en tilpasning af sin kvota for produkter i gruppe V, såfremt blandt andet den betingelse er opfyldt, at den samlede produktion af de i artikel 1 omhandlede produkter ikke har oversteget 700 000 t i 1981, og såfremt produktionen inden for grupperne IV, V og VI udgør en betydelig del af virksomhedens produktion.

10 Det er i denne forbindelse klart, at Usinor-gruppen, hvis produktion overstiger 700 000 t, ikke kunne få nogen tilpasning af referenceproduktionerne for produkter i gruppe V. Derimod mente sagsøgerens datterselskab Alpa, at alle de i artikel 14 opstillede betingelser var opfyldt for dets vedkommende, hvorfor det ved rekommanderet skrivelse af 26. maj 1983 anmodede om en tilpasning i medfør af denne bestemmelse. Kommissionen afslog imidlertid anmodningen med den begrundelse, at selskabet Alpa tilhører Usinor-gruppen, der er en virksomhedskoncentration og derfor den eneste, kvotaerne kan fastsættes for, hvorfor det også kun er Usinor-gruppen, der kan fremsætte anmodninger i henhold til beslutning nr. 1696/82.

11 Sagsøgeren har anført, at sagsøgte herved har udøvet en ulovlig forskelsbehandling af koncentrerede virksomheder i forhold til selvstændige virksomheder, idet sagsøgte af den eneste grund, at selskabet Alpa er et datterselskab af Usinor, ikke har taget hensyn til den særlige situation, selskabet befandt sig i.

12 Denne del af det første anbringende kan heller ikke lægges til grund. Nærværende sag vedrører ikke den kommissionsbeslutning, hvorved der blev taget stilling til selskabet Alpa's anmodning af 26. maj 1983, men kun den kommissionsbeslutning af 27. april 1983, hvorved kvotaerne blev tildelt Usinor-gruppen. Det bemærkes endvidere, at der ikke på det tidspunkt, beslutningen blev truffet, var fremsat nogen anmodning om kvotatilpasninger

fra sagsøgerens eller Alpa's side. Det kan derfor ikke bebrejdes Kommissionen, at den på dette tidspunkt ikke havde foretaget nogen tilpasning. Hvad angår selkabet Alpa's situation, henvises til det, der er anført i den dags dato afsagte dom i sag 151/83 (*Alpa, Sml. 1984, s. 3519*).

2. Produkter i gruppe Id

13 Sagsøgeren har anført, at man fremstiller et nyt produkt, monogal, der henhører under gruppe Id, og som i stigende grad anvendes især inden for bilindustrien i stedet for koldvalsede plader henhørende under gruppe Ib. I betragtning af den stærkt stigende efterspørgsel er de nuværende kvotaer, der er blevet fastsat på grundlag af tidligere foreliggende referencestørrelser, ifølge sagsøgeren ganske utilstrækkelige i forhold til behovet. Ifølge artikel 18 i beslutning nr. 1696/82 er Kommissionen forpligtet til ved en generel beslutning at foretage de nødvendige tilpasninger, »dersom der sker dybtgående ændringer på jern- og stålmarkedet, eller dersom anvendelsen af denne beslutning støder på uforudsete vanskeligheder«. Ved ikke at tage hensyn til stigningen i efterspørgslen har Kommissionen tilsidesat denne bestemmelse.

14 Dette anbringende kan ikke lægges til grund. I betragtning af, at den stigende efterspørgsel efter produkter i gruppe Id kan tilskrives en indskrænkning i efterspørgslen efter produkter i gruppe Ib, har Kommissionen med rette kunnet være af den opfattelse, at der ikke burde ske en tilpasning af kvotaerne for produkter i gruppe Id uden en samtidig nedsættelse af kvotaerne for produkter i gruppe Ib. En sådan ændring kunne kun indføres ved en særlig kommissionsbeslutning truffet efter en gennemgribende undersøgelse af den faktiske udvikling på markedet og efter høring af industrien. Det bemærkes i denne forbindelse, at Kommissionen ved beslutning nr. 1619/83 af 8. juni 1983 (EFT L 159, s. 56) har indsat en artikel 17a i beslutning nr. 1696/82, hvorefter Kommissionen kan tillade en delvis overførsel til gruppe Id af produktions- og leveringskvotaer for gruppe Ib eller Ic, såfremt en virksomhed godtgør behovet herfor, og i det omfang, dette ikke forstyrrer systemets funktion. Selv om den nævnte beslutning blev truffet omkring halvandet år efter, at Kommissionen af industrien var blevet

gjort opmærksom på de første vanskeligheder, der var indtruffet med hensyn til produkter i gruppe Id, kan det således forløbne tidsrum, når henses til samtlige de for Domstolen foreliggende oplysninger, ikke anses som urimeligt langt.

Sagens omkostninger

15 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Sagsøgeren har tabt sagen og bør tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.**

Mackenzie Stuart Bosco Koopmans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. oktober 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

D. Louterman
Fuldmægtig

G. Bosco
Formand for første afdeling